

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

FVZ s.r.o., IČ: 01746235

se sídlem Národní 949/19, Praha 1

zastoupen advokátem JUDr. Matoušem Jírou

se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti

žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy

se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, sp. zn. S-MHMP 924764/2015,
č.j. MHMP 1098022/2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městské části Praha 1, Úřadu městské části, odboru občansko správních agend, oddělení správního řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 4. 2015, sp. zn. S UMCP1 127220/2014/01, R 2926/2014, č.j. UMCP1 065258/2015, kterým byla žalobci dle § 24 odst. 8 písm. d) zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, ve znění rozhodném (dále jen „zákon č. 379/2005 Sb.“) uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb. a dále povinnost dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, ve znění rozhodném nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel prodejny „Fivuza Market“, IČ provozovny 1009317199, na adrese Národní 949/19, Praha 1 dne 27. 6. 2014 v době kolem 21:00 hodin prodal alkoholický nápoj – láhev piva o objemu 0,33 l, mladistvé osobě P. D.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě v obecné rovině namítal, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno; správní orgány hodnotily důkazy v rozporu se zákonem; nesprávně zjistily skutkový stav věci a nerespektovaly zásadu *in dubio pro reo*.
3. Konkrétně žalobce nesouhlasil s hodnocením svědeckých výpovědí P. D., V. Z. a T. Q. T. správními orgány. Poukázal na nevěrohodnost svědka P. D., který si nepamatoval, jaký alkohol si měl v prodejně koupit, přestože si přesně pamatoval den, kdy k prodeji mělo dojít. Taktéž svědka V. Z. označil za nevěrohodného, neboť ten si zase nepamatoval konkrétní prodejnu, kde byl alkohol zakoupen. Žalobce dovodil, že neznalost uvedených skutečností byla podstatnou pro posouzení věrohodnosti svědků, jelikož výpověď P. D. a V. Z. stojí proti výpovědi T. Q. T.
4. Namítal, že se správní orgán I. stupně nezabýval svědeckou výpovědí T. Q. T. Odmítl nahrazení řádného hodnocení jeho svědecké výpovědi poukázáním na pravomocné rozhodnutí o přestupku dle § 30 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť uhrazení pokuty neznamená doznání se k přestupku. Správní orgán byl povinen vycházet z obsahu svědecké výpovědi T. Q. T. a vypořádat se s ní.
5. Odmítl, aby nepředložení záznamu z kamerového systému prodejny bylo posouzeno k tíži žalobce. Vysvětlil, že nebyl vyzván policií ani správními orgány k předložení záznamu. Bylo však na správních orgánech, aby zjistily skutečný stav věci a svůj závěr o spáchání správního deliktu prokázaly a odůvodnily.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

6. Namítal nedostatečné vypořádání odvolací námitky týkající se subjektivního hodnocení důkazů, protože považoval žalobou napadené rozhodnutí za řádně neodůvodněné a nepřezkoumatelné.
7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 10. 2015 nejprve shrnul průběh správního řízení a odmítl žalobní námitky. Konstatoval, že v odvolacím řízení přezkoumal veškeré důkazy a že dle něj nevznikla důvodná pochybnost o skutkovém stavu ve smyslu § 3 správního řádu.
9. Vysvětlil, že správní orgány hodnotí podklady, zejména důkazy, dle své úvahy. Ke svědecké výpovědi T. Q. T. uvedl, že si nevybavil, zda mladistvému prodal alkoholický nápoj. Rozhodnutí o přestupku spáchaném T. Q. T. skutkově souvisí s nyní projednávanou věcí, přičemž T. Q. T. v daném řízení pokutu bez námitek uhradil. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2012, č.j. 5 As 49/2011-64, dle kterého se podnikající fyzické či právnické osobě přičítá protiprávní jednání zaměstnanců.
10. Uvedl, že správní orgán I. stupně provedl veškeré důkazy potřebné pro objasnění věci, neboť v dané věci byl zjištěn provozovatel prodejny; identifikována osoba mladší 18 let; a prodej alkoholického nápoje této osobě. Svědecká výpověď T. Q. T. neobsahovala skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že mladistvému alkohol prodán v obchodě nebyl.
11. Námitku hodnocení důkazů v rozporu se zákonem považoval za nekonkrétní, a proto se k ní nevyjádřil. Namítané nerespektování zásady *in dubio pro reo* odmítl z důvodu, že zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
12. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

13. Dne 6. 8. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno Policií ČR, Obvodním ředitelstvím policie Praha I oznámení přestupku ze dne 29. 7. 2014. Součástí oznámení byly tři úřední záznamy. Z úředního záznamu ze dne 2. 7. 2014 vyplývá, že dne 27. 6. 2014 bylo provedeno bezpečnostní opatření v Praze 1 týkající se dodržování nalévání alkoholu mladistvým. V rámci opatření byl zjištěn prodej alkoholu osobě mladší 18 let – P. D., který označil provozovnu žalobce na adrese Národní 949, Praha, kde mu byl prodán alkohol, a rovněž tak označil muže za pokladnou v provozovně žalobce jako osobu, která mu alkohol prodala – T. Q. T. Z úředního záznamu ze dne 17. 7. 2014 vyplývá, že P. D. byla provedena dechová zkouška s pozitivní hodnotou 0,08 ‰ alkoholu v dechu. D. uvedl, že vypil jednu lahev piva o objemu 0,33 l. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 29. 7. 2014 soud zjistil, že pan T. při podání vysvětlení vypověděl, že dne 28. 6. 2014 kolem 21:00 hodin prodával v provozovně žalobce, v tu dobu chodilo do obchodu hodně lidí a kupovali alkohol, přičemž nezjišťoval, zdali jsou kupující plnoletí, a prodával alkohol všem.
14. Oznámením ze dne 19. 8. 2014 zahájil správní orgán I. stupně správní řízení se žalobcem z důvodu podezření ze spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

15. Z Protokolu ze dne 16. 9. 2014 vyplývá, že bylo provedeno ústní projednání správního deliktu. Žalobce se na ústním projednání vyjádřil tak, že prodejna je označena informativní cedulí o zákazu prodeje alkoholu a tabákových výrobků osobám mladším 18 let; zaměstnanci jsou poučeni o povinnosti kontrolovat věk zákazníků kupující si alkoholické nápoje. Provozovna je monitorována kamerovým systémem, avšak s ohledem na automatické přehrávání nelze záznam poskytnout. K údajnému prodeji mělo dojít poslední školní den, kdy bylo mladistvých zákazníků v provozovně více než obvykle, a zaměstnanci proto byli při prodeji alkoholických nápojů obezřetní.
16. Dne 19. 9. 2014 byl proveden výslech V. K. aj. P., policistů zasahujících v rámci bezpečnostního opatření zaměřeného na nalévání alkoholu mladistvým, kteří shodně vypověděli, že dne 28. 6. 2014 byl zachycen mladistvý, který měl pozitivní dechovou zkoušku na alkohol. Mladistvý jim poté ukázal prodejnu, kde alkohol zakoupil, tj. provozovnu žalobce, a rovněž ztotožnil prodáváče venku z ulice přes skleněnou výlohu.
17. Dne 19. 9. 2014 byl proveden výslech mladistvého P. D., který uvedl, že si v obchodě na ulici Národní zakoupil alkoholický nápoj – pivo. Nápoj si vybral v prostoru prodejny, donesl jej k pokladně, kde byl prodáváč asijské národnosti. Proávč se jej neptal na věk a nápoj mu prodal. Následně byl kontrolován příslušníky Policie ČR a podroben orientační dechové zkoušce, kdy nadýchal 0,08 ‰ alkoholu v dechu. Sdělil příslušníkům, kde alkohol zakoupil a tuto prodejnu jim i ukázal. Uvedl, že neukázal konkrétní osobu, která mu alkohol prodala, neboť si sice je jist prodejnou, nikoli však prodávajícím.
18. Dne 1. 10. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí sp. zn. S UMCP1 127220/2014/01, R 2926/2014, č.j. UMCP1 157615/2014, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč za spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1. 10. 2014 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2014, sp. zn. S-MHMP 1661879/2014, č.j. MHMP 1771511/2014 zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
19. Správní orgán I. stupně si následně vyžádal doplnění informací od Policie ČR, která ve sdělení ze dne 27. 1. 2015 upřesnila, že bezpečnostní opatření zaměřené na dodržování nalévání alkoholu mladistvým probíhalo dne 27. 6. 2014 a mladistvý P. D. byl kontrolován příslušníky Policie dne 27. 6. 2014 ve 22:20 hodin. Správnímu orgánu I. stupně byl rovněž zaslán Protokol o dechové zkoušce provedené dne 27. 6. 2014 ve 22:20 hodin s pozitivním výsledkem 0,08 ‰.
20. Z Protokolu ze dne 4. 2. 2015 vyplývá, že bylo provedeno nové ústní projednání správního deliktu. Žalobce na něm uvedl, že mladistvý byl pod vlivem alkoholu, tudíž jeho vnímání mohlo být zkreslené či nepřesné, a to i s ohledem na to, že se na Národní třídě nachází více podobných prodejen. Zdůraznil, že žalobce konkrétního prodáváče neoznačil.
21. Dne 4. 2. 2015 byl znovu vyslechnut P. D., který uvedl, že dne 27. 6. 2014 zakoupil v provozovně žalobce alkoholický nápoj, avšak s odstupem času si již nepamatuje, o jaký nápoj se jednalo, mohlo se však jednat o pivo. Zboží si vzal z volného výběru, u prodáváče jej zaplatil a zároveň si byl jistý, že prodáváč nezjišťoval jeho věk. Po provedení dechové zkoušky šel příslušníkům Policie ČR ukázat prodejnu, kde alkohol koupil, přičemž označil provozovnu žalobce. Sdělil rovněž, že se necítil opilý s ohledem na nízkou hladinu alkoholu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

22. Dne 4. 2. 2015 byl rovněž proveden výslech T. Q. T., který uvedl, že dne 27. 6. 2014 v provozovně žalobce pracoval jako prodavač, přičemž okolo 21:00 hodin bylo v obchodě mnoho zákazníků, nevybavil si, zda byl v obchodě nějaký mladistvý. Tvrdil, že pokud by obsluhoval osobu, která vzezřením připomíná mladistvého, o doklad totožnosti by ji požádal.
23. Správní orgán I. stupně dne 4. 2. 2015 provedl výslech V. Z., kamaráda P. D., který uvedl, že dne 27. 6. 2014 šel s P. D. do obchodu na Národní třídě, kde si P. D. zakoupil pivo. Domníval se, že prodavač po něm nechtěl doklad totožnosti. Uvedl, že prodejna se nacházela na Národní třídě vlevo od řeky poblíž bageterie.
24. Do správního spisu bylo založeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 10. 2014, sp. zn. S UMCP1 127220/2014, R 2839/2014, č.j. UMCP1 157955/2014, kterým byla T. Q. T. uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč za spáchání přestupku dle § 30 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 10. 2014.
25. Dne 28. 4. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí sp. zn. S UMCP1 127220/2014/01, R 2926/2014, č.j. UMCP1 065258/2015, kterým byla žalobci dle § 24 odst. 8 písm. d) zákona č. 379/2005 Sb. uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb. Správní orgán konstatoval, že vycházel především ze svědeckých výpovědí P. D., V. Z. a T. Q. T., z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 10. 2014, jímž byl T. Q. T. uznán vinným z přestupku dle § 30 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a ze sdělení Policie ČR ze dne 27. 1. 2015, včetně protokolu o provedené dechové zkoušce. Správní orgán I. stupně shrnul průběh správního řízení a citoval relevantní obsah svědeckých výpovědí. Hodnotil k tíži žalobce, že nepředložil záznam z kamerového systému provozovny. Měl za prokázané, že žalobce se dopustil správního deliktu dle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb., tedy že prodal alkoholický nápoj – láhev piva o objemu 0,33 l mladistvému P. D. dne 27. 6. 2014. Konstatoval, že nevznikly podstatné rozpory mezi důkazy a že u P. D. ani u V. Z. nebyl prokázán žádný předešlý či trvajících, kladný či záporný vztah k provozovně žalobce nebo k jeho zaměstnancům, a proto považoval jejich výpovědi za hodnověrné. Zdůraznil, že P. D. opakovaně vypovídal shodně, pouze si s odstupem času již nepamatoval zakoupený alkoholický nápoj. Byl jen mírně pod vlivem alkoholu a příslušníkům Policie ČR ukázal právě provozovnu žalobce. Za irrelevantní považoval, kdo konkrétně mladistvého v provozovně žalobce obsloužil, neboť alkoholický nápoj byl prodán mladistvému právě v provozovně žalobce a žalobce jakožto provozovatel plně odpovídá za jednání osob, které vystupují jeho jménem. S odkazem na pravomocné rozhodnutí ze dne 2. 10. 2014 (bod 24. rozsudku) měl za prokázané, že alkoholický nápoj prodal mladistvému T. Q. T.
26. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 18. 6. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 4. 2015 potvrdil. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že žalovaný považoval skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně za dostatečně zjištěný, zejména s ohledem na provedené svědecké výpovědi, z nichž vyplynulo, že mladistvý požil alkohol, který mu byl prodán v provozovně žalobce dne 27. 6. 2014 ve večerních hodinách. Poukázal na shodu výpovědi P. D. ze dne 4. 2. 2015 s jeho předchozí výpovědí dne 19. 9. 2014. Za irrelevantní považoval, že si svědek D. nevybavil konkrétní značku alkoholického nápoje, naopak jako podstatné hodnotil opakované označení provozovny žalobce. Odmítl, že by správní orgán I. stupně interpretoval skutečnosti subjektivně, naopak jeho interpretaci po opakovaném provedení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

některých důkazů považoval za zcela objektivní. Nad rámec poukázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 10. 2014, které skutkově souvisí s nyní projednávanou věcí, a na základě něhož nelze pochybovat o tom, že se skutek stal.

IV. Posouzení žaloby

27. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
28. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
29. Žaloba není důvodná.
30. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
31. Podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 379/2005 Sb. zakazuje se prodávat nebo podávat alkoholické nápoje osobám mladším 18 let.
32. Podle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb. fyzická nebo právnická osoba se jako provozovatel dopustí správního deliktu tím, že prodá tabákový výrobek, elektronickou cigaretu nebo alkoholický nápoj osobě mladší 18 let anebo podá alkoholický nápoj osobě mladší 18 let.
33. Podle § 24 odst. 8 písm. d) zákona č. 379/2005 Sb. za správní delikt se uloží pokuta ve výši 50 000 Kč až 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 6 písm. i).
34. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
35. Podstatou sporu v dané věci je, zdali se žalobce jako provozovatel prodejny dopustil správního deliktu dle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb., tj. zdali byl dne 27. 6. 2014 v žalobcem provozované prodejně prodán mladistvému alkoholický nápoj.
36. Soud předně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č.j. 10 As 318/2016-46, který v bodě [21] rozhodnutí konstatoval následující: „... *správní řízení obecně, tak řízení o odpovědnosti za přestupek ovládá zásada volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový stav naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (k zásadě in dubio pro reo srov. cit. usnesení rozšířeného senátu čj. 5 As 126/2011-68, bod 18).*“. Tedy správní orgány posuzují důkazy provedené v průběhu správního řízení na základě volného hodnocení důkazů, a to i v řízení o odpovědnosti za správní delikt. Zároveň jsou povinny zjistit skutkový stav věci tak, jak jim ukládá § 3 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

37. V dané věci žalobce zásadně nesouhlasil s hodnocením svědeckých výpovědí P. D. a V. Z. správními orgány. Tyto výpovědi totiž považoval za nevěrohodné a v přímém rozporu s výpovědí svědka T. Q. T.
38. Za klíčovou pro dané řízení soud považuje výpověď mladistvého P. D., který si dne 27. 6. 2014 alkoholický nápoj zakoupil. D. totiž policistům V. K. a J. P. přímo ukázal prodejnu, kde si alkoholický nápoj koupil, přičemž se jednalo právě o provozovnu žalobce. Tuto skutečnost pak potvrzují i výpovědi uvedených policistů, kteří byli přítomni ztotožnění provozovny. Taktéž výpověď svědka V. Z., jenž byl osobně přítomen D. nákupu alkoholu, je zcela souladná s výpovědí D. Svědek Z. sice neoznačil konkrétně provozovnu žalobce, jako prodejnu, kde byl nápoj zakoupen, neboť si ji již přesně nepamatoval. Nicméně označil širší území, kde se měla prodejna nacházet. Přičemž v jím vymezené lokalitě se provozovna žalobce skutečně nacházela. Soud ze správního spisu nezjistil žádný důvod, jenž by mohl zavdat příčinu pochybovat o možném účelovém jednání P. D. či V. Z. na označení provozovny žalobce s cílem žalobce poškodit. Soud tedy shodně se správními orgány vyhodnotil výpovědi svědků D. i Z. jako zcela věrohodné. S ohledem na velice nízkou hladinu alkoholu v krvi svědka D. zapříčiněnou vypitím 0,33 l piva nepovažuje soud ani vnímací a rozpoznávací schopnosti svědka za snížené. Takové množství alkoholu zcela jistě nemohlo zapříčinit omyl v označení konkrétní prodejny, kde si mladistvý alkoholický nápoj zakoupil. Přičemž sám svědek potvrdil, že se nikterak necítil být vypitým alkoholem ovlivněn. Navíc policisté jej bez dalšího nechali odejít domů, aniž by kontaktovali jeho rodiče, orgán péče o děti či soud, tudíž neměli obavy, že by svědek nebyl schopen adekvátně jednat. Rovněž soud poukazuje na to, že svědek D. v rozmezí cca 5 měsíců vypovídal před správním orgánem I. stupně shodně bez jakýchkoli rozporů, a skutečnost, že si s časovým odstupem přesně nepamatoval, jaký konkrétní alkoholický nápoj si zakoupil, soud nepovažuje za natolik zásadní, aby tím mohlo dojít k ovlivnění věrohodnosti svědka. Je pravdou, že si svědek pamatoval konkrétní den, kdy k nákupu alkoholického nápoje došlo a kdy byl policisty kontrolován. Jelikož se jednalo o poslední školní den, tedy den kdy studenti dostávají vysvědčení, je zcela pochopitelné, že si jej svědek rovněž student dobře zapamatoval.
39. Soud zároveň neshledal rozpory mezi výpověďmi P. D. a V. Z. a výpovědí T. Q. T. Svědek T. vypověděl toliko, že si nevybavuje, že by v daný den okolo 21:00 hodin byly v prodejně mladistvé osoby, tudíž ani žádnou osobu nevyzval k předložení dokladu totožnosti. P. D. a V. Z. shodně uvedli, že P. D. nebyl požádán prodávacem v provozovně žalobce o předložení dokladu totožnosti pro zjištění, zda mu již bylo 18 let. Je však třeba upozornit, že osobou obviněnou ze správního deliktu v nyní projednávané věci byl žalobce jakožto provozovatel prodejny, nikoli žalobcův zaměstnanec svědek T. Za relevantní přitom soud dle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb. považuje pouze skutečnost, že v provozovně žalobce byl prodán alkoholický nápoj mladistvé osobě, a to bez zřetele na to, který konkrétní zaměstnanec mladistvé osobě nápoj prodal. Skutečnost, že mladistvému byl v prodejně žalobce prodán alkoholický nápoj, přitom jednoznačně vyplývá ze svědeckých výpovědí P. D. a V. Z.
40. Soud má rovněž námitku žalobce, že se správní orgán I. stupně nezabýval svědeckou výpovědí T. Q. T. za nedůvodnou. Jednak soud poukazuje na strany 7, 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde se správní orgán I. stupně podrobně sporovanou výpovědí svědka zabýval. Konkrétně popsal i svědkovo neadekvátní počínání v průběhu výslechu. Soud odmítá žalobcovu výtku na subjektivní hodnocení svědkova jednání v průběhu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

výslechu. Soud pokládá za správné, že správní orgán do protokolu o výslechu uvedl i podrobnosti týkající se vnějších projevů svědka během výslechu, jako hádku s tlumočnicí, vytrhnutí protokolace z ruky tlumočnice, výraz svědka v obličeji atp., jelikož veškeré tyto skutečnosti umožňují učinit si závěr o míře spolehlivosti a věrohodnosti svědka. Přičemž z odůvodnění správního orgánu I. stupně je zřejmé, že nepřiměřené projevy svědka při výslechu jím byly hodnoceny k svědkově tíži. Správní orgán I. stupně z výslechu zjištěné informace následně vyhodnotil tak, že svědek T. prodal mladistvému svědkovi D. alkoholický nápoj. V žalobou napadeném rozhodnutí na námitku subjektivního hodnocení výpovědi svědka reagoval i žalovaný na straně 4, jenž ji rovněž odmítl. Žalovaný poukázal i na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 10. 2014, sp. zn. S UMCP1 127220/2014, R 2839/2014, č.j. UMCP1 157955/2014, kterým byla T. Q. T. uložena pokuta za spáchání přestupku dle § 30 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Jednalo se však jen o doplňující konstatování žalovaného uvozené slovním spojením „nad rámec výše uvedeného“, jímž byl pouze doplněn výše uvedený právní názor žalovaného.

41. Soud tak považuje vypořádání odvolací námítky žalobce ohledně subjektivního hodnocení svědeckých výpovědí a z nich vzešlých skutečností za dostatečné a v této souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu soudů, zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9Afs 70/2008-13, ze dne 19. 3. 2013, č.j. 8 Afs 41/2012-50 a na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08. Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že ačkoliv je povinností soudů i správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly. Soud v dané věci má odvolací námitku žalobce za řádně a zcela dostatečně, byť stručně vypořádanou, neboť otázkami zjištěných skutečností, včetně svědeckých výpovědí se žalovaný náležitě zabýval a i přes námítky žalobce se ztotožnil s hodnocením a skutečnostmi zjištěnými správním orgánem I. stupně.
42. Dále je třeba přisvědčit žalobci, že nebylo možné klást mu k tíži, že nepředložil kamerový záznam provozovny. Žalobce totiž nemusel v řízení o správním deliktu sám aktivně na svoji obranu předkládat správním orgánům jakékoli důkazy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68). Spáchání správního deliktu žalobcem, tj. prodej alkoholického nápoje mladistvému v prodejně žalobce, vyplývá zcela zřetelně z jiných důkazů provedených v řízení. A to konkrétně ze svědeckých výpovědí P. D., V. Z. a příslušníků Policie ČR. Tudíž nepředložení kamerových záznamů nemohlo mít jakýkoli vliv na výrok o vině a s ohledem na uložení sankce v nejnížší možné výši, nemohlo mít hodnocení nepředložení záznamu vliv ani na výrok o uložení trestu. Přestože tedy správní orgány při hodnocení nepředložení kamerového záznamu pochybily, není toto pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo.
43. Soud neshledal důvodnou ani obecně uplatněnou námitku žalobce ohledně porušení zásady *in dubio pro reo*. V dané věci byl skutkový stav zjištěn dostatečně v rozsahu daném § 3 správního řádu a ve věci tak nevznikly jakékoli důvodné pochybnosti, že by se správního

deliktu žalobce nedopustil, a vzhledem k neexistenci pochybností tak nemohlo ani dojít k porušení této zásady.

44. S ohledem na skutečnost, že byl zákon č. 379/2005 Sb. zrušen a nahrazen zákonem č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek (dále jen „zákon č. 65/2017 Sb.“) zabýval se soud, zdali není pro žalobce pozdější úprava příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5 As 104/2013-53). Dle dřívější právní úpravy, tj. dle zákona č. 379/2005 Sb. bylo možné žalobci uložit za spáchaný správní delikt pokutu od 50.000,- do 500.000,- Kč [§ 24 odst. 8 písm. d)] a navíc zákaz činnosti až na dobu 2 let [§ 24 odst. 9]. Dle stávající právní úpravy, tj. dle zákona č. 65/2017 Sb. by bylo možné žalobci uložit za spáchaný správní delikt pokutu do 1.000.000,- Kč [§ 36 odst. 10 písm. e)] a navíc zákaz činnosti až na dobu 2 let [§ 36 odst. 12 písm. b)]. Soud považuje za úpravu pro žalobce příznivější dřívější právní úpravu, tj. zákon č. 379/2005 Sb., neboť přestože dřívější právní úprava stanoví vyšší dolní hranici pokuty (50.000,- Kč), horní hranice pozdější úpravy (1.000.000,- Kč) je oproti horní hranici dřívější úpravy (500.000,- Kč) dvojnásobná. Soud v této souvislosti poukazuje i na důvodovou zprávu k § 36 zákona č. 65/2017 Sb., dle níž je nejprísněji postižitelným, a tudíž i nejzávažnějším správním deliktem prodej alkoholických, tabákových a souvisejících výrobků osobě mladší 18 let, přičemž cílem odstranění dolní hranice ukládaných pokut zákonodárcem bylo toliko zpřehlednění dřívější právní úpravy. Soud tedy nepovažuje stávající právní úpravu za takovou, která by byla pro žalobce příznivější.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. dubna 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.